

Hollen naar de hemelpoort

Muziek bepaalt het leven van altvioliste *Ewa Maria Wagner*. Ze ziet engelen bij César Franck.

Genieten geblazen: lekker ouderwets met zijn tweeën aan één lessenaar mogen werken, lijkt mij een verlossing van de maatregelen die ons orkestleven zo lang in de greep hielden. *Rédemption* van César Franck roept dan ook meteen de juiste associatie op en ik verheug me op gezelschap. De repetitie begint gezellig met geklets en gelach. Ik zie zelfs Francks engelen plaatsnemen tussen de koorleden. Het wordt feest deze week!

Na de eerste slag van de dirigent duikt het hele orkest in hemelse sferen. Maar hoe graag ik ook naar de hemel wil, al na een paar maten kom ik niet meer mee. Door een lange collega voor me zie ik de dirigent niet. Zachtjes schuif ik met mijn stoel naar rechts. Eindelijk krijg ik het gewenste zicht. Mijn ongemak verdwijnt in een gelukzalig vibrato en ik hol naar de hemelpoort via de treden van Francks

symfonische gedichten. De zwiepende muziek zwelt aan en ik huiver alweer samen met de engelen om de mensheid, als de strijkstok van mijn lessenaarpartner tegen mijn wang knalt. Tussen pijn en schrik

Mijn onoplettendheid troebleert de groepssolo en de dirigent stopt geïrriteerd

hoor ik hem sissen dat ik terug moet schuiven. Maar mijn onoplettendheid troebleert de groepssolo en de dirigent stopt geïrriteerd.

De engelen helpen me niet als er tumult ontstaat. Ik excuseer me en schuif terug op mijn slechte plek. Als we weer beginnen, besluit ik niet te laten blijken dat ik de dirigent niet zie maar ik ben mijn vrij-

heid kwijt. Ik mime de loopjes en mis weemoedig de zalige ruimte van één coronalessenaar. Maar de aartsengel vermaant me en houdt me de symboliek van dit stuk voor. En alsof ze samenspannen, werken Francks harmoniewendingen me tegen.

De *Rédemption* wordt een kwelling. Achter de rug van mijn collega tast ik me door de details, worstel met de chromatiek en smeed de engelen me bij te staan als mijn ongewilde solo's verrassend nagalmen.

Franck kon verdorie ook zijn plek tussen de componisten niet vinden en greep alleen naar Blau's libretto om van zijn imago als minder bekend organist af te zijn. Als ik weer getik op mijn schouder voel, draai ik me met een engelengezicht naar mijn collega om. Ineens merk ik dat de hele groep nu met de stoelen heen en weer schuift. Ik ben verlost.

Ewa Maria Wagner is altvioliste en schrijfster.